

27ste zondag door jaar A

Mt. 21, 33-43

In oudere bijbelvertalingen wordt het Evangelie van vandaag gewoonlijk betiteld als ‘de gelijkenis van de misdadige wijnbouwers’. In de nieuwe uitgave staat er ‘de gelijkenis van de vruchten’. En om dat laatste is het die heer van de wijngaard inderdaad te doen: dat de werkers in zijn wijngaard vruchten zouden voortbrengen die aan hem gegeven worden.

Met die gelijkenis geeft Jezus eigenlijk een beknopt overzichtje van wat zijn volk allemaal uitgericht heeft met profeten en gezanten van God, én van wat het tenslotte zal doen met Hemzelf, de Zoon van de eigenaar. En daar overheen luidt de profetie dat de steen die de bouwlieden verworpen hebben, de hoeksteen zal worden.

Nu kunt ge zo’n gelijkenis gemakkelijk als wapen tegen anderen richten. In het verleden is dat ook wel eens gebeurd, met name tegen het joodse volk. Maar dat laat het Evangelie eigenlijk niet toe. We hebben het niet gekregen om er anderen mee te veroordelen: we zijn zelf de eersten die onder het oordeel van Gods Woord horen te staan. We hebben niet zomaar het recht te denken dat deze gelijkenis ons aan de goede kant stelt.

Die heer richt zijn terrein zo in dat de wijnbouwers aan de slag kunnen. Hij staat ze daarbij niet op de vingers te kijken. Hij vertrekt immers naar den vreemde. Uit andere parabels weten we dat dit een gevaarlijke tijd is: de heer is weg en zal nog wel een poosje wegblijven. De onaangename gedachte dat hij bij zijn terugkeer vruchten zal opeisen, wordt dan gemakkelijk weggeduwd. Of in klare taal: we denken er maar liever niet aan dat God ons zal oordelen. En toch is het Evangelie op dat punt (op meerdere plaatsen) onontkoombaar duidelijk.

En natuurlijk, het Evangelie is geen waslijst van goede werken die wij moeten doen ‘om onze hemel te verdienen’. Het meldt ons op de eerste plaats Gods menslievendheid en vergeving. Twee eigenschappen die men in het verleden en heden vaak teveel vergeten is. Maar we kunnen er ook heel verkeerd mee omgaan, door bijvoorbeeld onszelf te sussen met de gedachte: ‘Ons Heer zal wel barmhartig zijn’.

Het klopt dat onze hoop gevestigd is op Gods barmhartigheid. Maar ondertussen laat het Evangelie er echter geen twijfel over bestaan dat wij arbeiders zijn in de wijngaard en dat daar vruchten van moeten komen. Daarop zullen we (jawel) geoordeeld worden.

Misschien kunt ge het zelfs nog sterker zeggen: dat we het Evangelie pas echt ter harte nemen als we ons erdoor ‘gedwongen’ voelen dingen te doen die we anders niet zouden doen. Dingen waarvan we zeggen: ‘Ware het niet dat ons Heer het mij vraagt, ik zou het niet doen’. Dat betekent o.a. dat wij, als gelovigen, ertoe verplicht worden méér dan het ‘gewone’ te doen, méér dan hetgeen men in onze samenleving normaal en passend vindt. Want daarop zullen we uiteindelijk geoordeeld worden. En dan gaat het niet over hoe ‘braaf we in de

pas gelopen hebben', maar over op welke manier we ons echt als christenen gedragen en onderscheiden hebben. Het slot van de gelijkenis zegt het heel duidelijk: Het Rijk Gods zal gegeven worden aan een volk dat wél vruchten voortbrengt. Amen.

Johan Goris, pastoor